

Krajský úřad Ústeckého kraje

Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
odbor legislativně-právní

Nejvyšší správní soud
Moravské nám. 6
657 40 Brno

Datum: 23. 1. 2020
Spisová značka: KUUK/008385/2020
Číslo jednací: KUUK/017154/2020/LP
UID: kuukes7a30da92
Vyřizuje/linka: Mgr. Světlá Kleinová/222
E-mail: kleinova.s@kr-ustecky.cz

sp. zn. Krajského soudu v Ústí nad Labem 54 A 1/2019

ŽALOBCE: Česká republika – Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, sídlem
Lidické náměstí 899/9, 401 79 Ústí nad Labem

ŽALOVANÝ: Krajský úřad Ústeckého kraje, Velká Hradební 3118/48, sídlem 400 02 Ústí
nad Labem

Osoba zúčastněná na řízení: S V

o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností
a krajského živnostenského úřadu ze dne 26. 6. 2019 čj. KUUK/87355/2019/SCKZU-3
JID: 105294/2019/KUUK

**Kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne
16. 12. 2019 čj. 54 A/1/2019-32**

*Žalovaný je dle ust. § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích,
osvobozen od poplatkové povinnosti*

Vážení,

I.

(1.) Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2019 čj. 54 A/1/2019-32, bylo výrokem I. zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2019 čj. KUUK/87355/2019/SCKZU-3 JID: 105294/2019/KUUK pro nezákonnost a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení a dále bylo výrokem II. rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (dále jen „rozsudek“).

(2.) Proti rozsudku podává žalovaný kasační stížnost, a to z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“).

(3.) Kasační stížnost přitom za žalovaného podává jeho zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., jehož pověření ředitelem úřadu je součástí spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn.: 54 A 1/2019, a pro úplnost je k této stížnosti přiloženo v prosté kopii, spolu s kopií dokladu o získání požadovaného vzdělání.

II.

(4.) Žalovaný na úvod rekapituluje, že žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, odboru správních činností a krajského živnostenského úřadu ze dne 26. 6. 2019 čj. KUUK/87355/2019/SCKZU-3 JID: 105294/2019/KUUK, kterým bylo rozhodnutí Městského úřadu Rumburk, odboru civilně a dopravně správního a živnostenského ze dne 3. 5. 2019 ve výroku IB zrušeno a řízení o nároku na náhradu škody v jejím zbytku ve výši 485 Kč bylo zastaveno. V řízení o přestupku byl uznán vinným S [REDAKCE] V [REDAKCE] a to rozhodnutím Městského úřadu Rumburk, odboru civilně a dopravně správního a obecní živnostenský úřad ze dne 23. 4. 2018 čj. PŘ-C/16403-18/5428-2017/neck-173 ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajského živnostenského úřadu ze dne 3. 8. 2018 čj. KUUK/1307/SCKZU/2018-7 JID: 127161/2018/KUUK.

(5.) Soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť rozhodnutí žalovaného je nezákonné, jelikož žalovaný vycházel z nesprávného právního názoru, a proto rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

(6.) Žalovaný dále rekapituluje, že žalobce v podané žalobě namítal zejména to, že řízení o zbytku náhrady škody nemělo být zastaveno z důvodu, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby a přestupkové jednání pachatele přestupku již nelze projednat. Byl toho názoru, že rozhodnutím žalovaného bylo zasaženo do jeho právní sféry. Domnívá se, že mu bylo znemožněno domáhat se nároku u orgánu veřejné moci.

(7.) Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že shora popsané námitky žalobce považuje za nedůvodné, neboť je přesvědčen, že v tomto řešeném případě, kdy se již rozhoduje pouze o náhradě škody způsobené v souvislosti s protiprávním jednáním přestupce, je nutné taktéž i na tuto část řízení aplikovat ustanovení § 29 písm. a) zákona číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Tedy se domnívá, že je dána roční lhůta počínaje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, pro vydání nového rozhodnutí o náhradě škody.

(8.) Soud se však při svém rozhodování přiklonil k tvrzení žalobce, přičemž odůvodnění svého rozhodnutí konkretizuje zejména v bodě 17 a 20 rozsudku, kde mj. uvádí, že rozhodnutí o vině a trestu nabylo právní moci, a proto nemohlo dojít k zániku odpovědnosti za přestupek.

IV.

(9.) Dle žalovaného je však úvaha soudu v tomto případě nesprávná, neúplná a to z následujících důvodů:

(10.) Soud v bodě 17 odůvodnění rozsudku uvádí, že žalovaný má mylný závěr o tom, že již nelze projednat nárok na náhradu škody. Přičemž v bodě 18. cituje: „ze závěru z konzultačního dne Ministerstva vnitra ze dne 11. 6. 2013, který se týká předchozí úpravy přestupkového řízení a na který žalovaný poukazoval ve vyjádření k žalobě, nepodporuje názor žalovaného. V tomto zápise je uvedeno, že v „takovém případě (nabyli-li výrok o vině právní moci – pozn. soudu) se nejedná o samostatné řízení o náhradě škody, ale o pokračování v řízení o přestupku s tím, že o vině již není rozhodováno, neboť je o ní pravomocně rozhodnuto.“ Předmětný závěr z konzultačního dne je tudíž v souladu s výše prezentovaným názorem soudu.“

(11.) Závěru z konzultačního dne Ministerstva vnitra ze dne 11. 6. 2013 má však pokračování: „... výrok o vině nabude právní moci – ať již z důvodu toho, že tento výrok nebyl napaden odvoláním, nebo z toho důvodu, že jej odvolací správní orgán potvrdí, je v rámci řízení o přestupku dořešena ta část, která se týká uplatněného nároku na náhradu škody. **V takovém případě se nejedná o samostatné řízení o náhradě škody, ale o pokračování v řízení o přestupku s tím, že o vině již není rozhodováno, neboť je o ní pravomocně rozhodnuto. Na takové řízení se vztahuje ustanovení § 20 PŘZ, kdy je nutné, aby rozhodnutí o náhradě škody nabylo právní moci před uplynutím prekluzivní lhůty. V případě, že se tak nestane, se řízení o náhradě škody zastaví a poškozený se vyrozumí o tom, že svůj nárok na náhradu škody může uplatnit u soudu.**“ Právě následující věta (podtržená) je právě v rozporu s názorem soudu a naopak podporuje právní posouzení případu žalovaným.

(12.) Tedy je jednoznačné, že výrok o vině a trestu nabyli právní moci. Tuto skutečnost žalovaný nespornuje. Ale je toho názoru, že je nutné, aby i na odvislé výroky – výrok o náhradě škody byla per analogiam aplikována stejná pravidla jako pro rozhodnutí o vině a trestu. Jinak je možné, že adhezní řízení bude neúměrnou zátěží v řízení přestupkovém. Náhrada škody způsobené přestupkem není primárním účelem přestupkového řízení. Pro právní posouzení věci žalovaný uvádí, že i v případě části řízení o náhradě škody (adhezního řízení) jde o řízení přestupkové. V rámci přestupkového řízení je pak stěžejní rozhodování o vině a trestu, jemuž se musí adhezní řízení jako takové přizpůsobit. Jelikož se jedná primárně o řízení přestupkové, **pak je tedy nutné aplikovat pravidla pro vedení řízení vztahující se na přestupkové řízení jako celku**, tj. včetně adhezního řízení. Adhezní řízení, které je včleněno do projednání řízení o přestupku, je tak plně odvislé od řízení hlavního. V situaci, kdy platí zákonná pravidla pro zánik odpovědnosti za přestupek, což ve své podstatě značí, zda je v čase stále možné a dovolené o něm meritorně rozhodnout (v podobě výroku o vině a trestu), je potřeba stejná pravidla aplikovat na výrok odvislý, kterým je výrok o náhradě škody. Adhezní řízení netvoří samostatnou, formálně, časově či jinak oddělenou část přestupkového řízení. Tedy, aby poškozený dosáhl svého práva na zaplacení škody, musí absolvovat celé přestupkové řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí, přičemž nemá jistotu, zda jej správní orgán s jeho uplatněným nárokem neodkáže na občanskoprávní či jiné řízení nebo, jako v daném případě, nedojde k zastavení řízení ze zákonných důvodů.

(13.) Podle bodu 14 rozsudku adhezní řízení o náhradě škody v rámci řízení přestupkového není ničím jiným než z hlediska procesní ekonomie i procesního komfortu poškozeného efektivním způsobem rozhodnutí o jeho nároku, **lze-li tak učinit bez větších složitostí a v rámci přestupkového řízení**, přičemž otázky komplikované či mezi poškozeným a tím, koho má poškozený za škůdce (kterým může být jak obviněný z přestupku, u něhož je shledáno, že byl jeho pachatelem, tak obviněný, jenž takovým shledán nebyl), sporné mohou být projednány příslušným orgánem (zpravidla soudem v občanskoprávním řízení) mimo přestupkové řízení. Z uvedeného plyne, že žalobci rozhodnutím o zastavení nebyla odepřena

spravedlnost, neboť mu nic nebrání v tom, aby si svůj nárok uplatnil v občanskoprávním řízení. Nejde o věc již jednou pravomocně rozhodnutou, tj. o překážku věci rozhodnuté.

V.

(15.) Na základě všech shora uvedených skutečností žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2019 čj. 54 A/1/2019-32 se v celém rozsahu ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

Krajský úřad Ústeckého kraje
Mgr. Světlá Kleinová
samostatný referent
na základě pověření

Přílohy

Kopie pověření
Kopie dokladu o získaném vysokoškolském právnickém vzdělání
Správní spis orgánu prvního stupně
Správní spis odvolacího orgánu - žalovaného 3x